

Sygn. akt II CSK 546/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku J. M.
przy uczestnictwie P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca [...], II CZ [...]

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki kwotę
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie, dotyczącej sporu na tle wniosku właściciela nieruchomości o odpłatne ustanowienie służebności przesyłu, uczestnik postępowania podniósł zarzut zasiedzenia. Sądy wniosek oddaliły, przyjmując, że uczestnik był posiadaczem w dobrej wierze, ponieważ, choć nie miał tytułu do nieruchomości, to działał na podstawie administracyjnych decyzji pozwalających mu na przeprowadzenie inwestycji, zaś aby uzyskać takie decyzje, trzeba było dysponować tytułem do nieruchomości. Zgodnie zatem z domniemaniem dobrej wiary (art. 7 k.c.) przyjęto, że uczestnik działał w dobrej wierze. Wnioskodawca jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania podniósł zarzut oczywistej zasadności skargi. Choć rzeczywiście można mieć wątpliwość co do merytorycznej trafności rozstrzygnięcia, to jednak niewątpliwie zaskarżonego orzeczenia nie można uznać za oczywiście nieprawidłowe. Sąd II instancji przyjął jedną z możliwości co do kierunku interpretacji i zastosowania prawa, co nie jest błędem w sztuce.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.